

heelt igjennem have sælbet Dom. Jeg har ikke hørt, at man har søgt at sætte Beviis imod Beviis, men jeg har hørt, at man har søgt at faae Ministerens forskjellige Ytringer forklarede, saa godt som man efter sit Standpunkt troede at maatte, for at Sagen kunde tage sig saaledes ud, som man faae den. Jeg har hørt, at man har fremdraget og gjort opmærksom paa forskjellige formeentlige Modsigelser, hvori Ministeren skulde have gjort sig skyldig iasten, medens det dog er umuligt her, efter at have hørt længere mundtlige Foredrag, saalænge man ikke seer dem paa Tryk for sig, at fastholde de enkelte Ytringer saaledes, at man deraf kan udlede Selvmodsigelser og andet Saadant. Sterke Udtalelser har der naturligtviis været, men jeg har ikke hørt, at man er fremkommen med eller har bebudet at ville fremkomme med Beviser, der skulde kuldkaste, hvad der fra Ministerens Side er anført. Jeg kan heller ikke forstaae, hvorledes det ærebe Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Steen) kan sige, at det ikke her kommer an paa Enkeltheder, at disse ikke her betyde Noget; thi den hele Sag bestaaer jo netop af lutter Enkeltheder, og hvorledes skulde man oplyse det hele Forhold, som er draget frem, naar man ikke vilde tage Enkelthederne for sig, den ene efter den anden? Jeg seer ikke, at man paa nogen anden Maade kan faae Sagen oplyst, og det er ogsaa vist, at de Herrer, der have meent, at Sagen forholdt sig anderledes, selv heelt igjennem have holdt sig til at fremdrage Enkelthederne. Det er igjennem en Betragtning af disse, at man maa komme til retteft at bedømme Sagen i dens Heelhed. — Om enkelte Ting, som ere fremkomne her, kunde jeg ønske at høre nogle Ord. Naar der er talt saameget om det Uvigtige i at modtage disse Breve, som ere overleverede aabne af Modtageren, tager jeg vist ikke fejl, naar jeg erindrer om, hvad jeg dog ikke har hørt her iasten bemærket, at det ærebe Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) har erklæret, at hans Brev er uleveret med hans egen Tilladelse. Dette Brevs Modtagelse kan altsaa ikke paa nogen Maade lægges Justitsministeren til Last, men det viser tillige, at Hr. Hansen har staaet i Underhandling til andre Sider paa samme Tid, som han har staaet i

Underhandling med Ministeren. So mere denne Sag overhovedet kommer frem, desto forunderligere vil denne Hr. Hansens egentlige Stilling blive. Han har i Paris virket i Scandinavianist Retning; dernæst lægger han sin Tilbagereise over Berlin, og modtager der en Anmodning — jeg vil ikke kalde det en Instruering — fra en privat Mand her i Kjøbenhavn om at ville udtale sig om Landets Stilling til Grosserer Fries, hvem den private Mand i Kjøbenhavn med stort Forbehold søger at staae, da han erkjender, at han er i en vanskelig Stilling, medens han ellers vilde have stillet sig paa en anden Maade. Han siger tillige, at han nok troer, at Hr. Hansen tør vise sig i Kjøbenhavn, og Hr. Hansen viser sig altsaa i Kjøbenhavn efter denne Udtalelse. Han henvender sig til Justitsministeren og siger, at han nu har brudt med den tidligere Retning, hvori han har virket, og han vil altsaa virke i en anden Retning, sølgelig i antiskandinavist Retning. Det er værd at lægge Mærke til, at den samme Mand, om hvem det ikke taales, at det siges, at man leier eller betaler ham, da han handler af høiere Interesser, henvender sig til Ministeren og siger, at han nu, naar man vil betjene sig af ham i Paris, vil virke i modsat Retning, og vise, at han vil dryde med sin tidligere Retning ved forskjellige Beviismidler, medens han til samme Tid henvender sig til den private Mand i Kjøbenhavn, der har skrevet ham til, og spørger ham, om han, som Beviis for at han vil virke i antiskandinavist Retning, maa ulevere et Brev fra ham og benytte det saaledes, at han kan sige til Ministeren, at det er for at vise, at han har brudt med sine Venner. Dette er en ganske mærkelig Optraeden af en saadan Mand. Vi have tillige hørt, at det Brev, Faderen paa visse Betingelser tilbød, har Vedkommende slet ikke været i Besiddelse af, men jeg veed ikke, hvad man skal dømme om en saadan Mand, der saaledes kan tilkhyde Breve, som indeholde saa statsfarlige Hemmeligheder, at man maa sikkre Brevskriveren mod Tiltale for dem, medens han slet ikke er i Besiddelse af noget saadant Brev. Hvorvidt man kan være tjent med, at en saadan Mand virker i Udlandet for den danske Sag, om endog kun privat, vil jeg